

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 40/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt III Ko 61/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść polegającego na niezasadnym przyjęciu, że zatrzymanie P. P. było niewątpliwie niesłuszne, podczas gdy biorąc pod uwagę stwierdzoną przez Sąd Rejonowy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>w Gryfinie VI Wydziale Karnym, sygn. akt VI Kp 12/19 w postanowieniu z dnia 13 marca 2019r. prawidłowość i zasadność zatrzymania oraz istnienie uzasadnionego przypuszczenia, że P. P. popełnił przestępstwo z art. 191 § 1 a kk, brak jest podstaw do przyjęcia niewątpliwej niesłuszności jego zatrzymania.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Skarb Państwa odpowiada za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie na takich samych zasadach jak z tytułu pozostałych zdarzeń przewidzianych w art. 552 k.p.k., a więc na zasadzie ryzyka. Jednocześnie, w sytuacji zatrzymania, rozważając kwestię jego niewątpliwej niesłuszności, w rozumieniu przepisów rozdziału 58 kodeksu postępowania</p>				

karnego, sąd winien mieć na uwadze, czy stosowanie tego środka przymusu nastąpiło z obrazą przepisów rozdziału 27 Kodeksu postępowania karnego, a tym samym czy spowodowało ono dolegliwość jakiej osoba zatrzymana nie powinna była doznać, analizując to zagadnienie w aspekcie całokształtu okoliczności zaistniałych w sprawie, w której doszło do zatrzymania i ewentualnie ostatecznego rozstrzygnięcia, jeśli takie zapadło.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że kontrola zasadności zatrzymania polega na ocenie zasadności dokonania tej czynności przy uwzględnieniu okoliczności faktycznych konkretnej sprawy, a także zasady proporcjonalności. Kontrola legalności sprowadza się zaś do oceny, czy jest ono zgodne z obowiązującym prawem, natomiast kontrola prawidłowości

zatrzymania polega na ocenie sposobu wykonania czynności zatrzymania. Zgodzić zatem należało się z apelującym, że samo stwierdzenie niezasadności czy nielegalności zatrzymania nie powoduje automatycznie stwierdzenia, iż zatrzymanie było niewątpliwie niesłuszne. Kryteria, które należy uwzględnić przy orzekaniu w przedmiocie uznania zatrzymania za niewątpliwie niesłusznego nie są, jak wyżej wskazano, tożsame z kryteriami jakie bierze się pod uwagę rozpoznając zażalenie na zastosowanie zatrzymania.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że apelujący upatrywał podstaw do uznania poczynionego przez Sąd I instancji ustalenia co do niewątpliwiej niesłuszności zatrzymania P. P. w trzech okolicznościach, a to fakcie stosowania

wobec
wnioskodawcy
środka
zapobiegawczego w
innej sprawie i
pomimo tego
utrudniania
pokrzywdzonej
korzystania z
nieruchomości,
uprawdopodobnieniu
w chwili zatrzymania
popęlnienia
przestępstwa i w
efekcie skazania za
owo przestępstwo
oraz w fakcie
zastosowania środka
zapobiegawczego, co
miało wskazywać, że
celem zatrzymania
było zastosowania
owego środka.
Tymczasem
stwierdzić należy, że
słuszność
zatrzymania należy
oceniać m.in. w
świetle zapadłego
ostatecznie w
sprawie
rozstrzygnięcia.
Rzecz jednak w
tym, że o ile
uniewinnienie od
popęlnienia
zarzucanego
przestępstwa często
samo przez się,
choć nie zawsze,
wskazuje na
niewątpliwą
niesłuszność
rozważanej tutaj
czynności ze
względu na brak
wystąpienia
podstawowej
przesłanki
zatrzymania, a to

prawdopodobieństwa
popelnienia
przestępstwa i w
efekcie braku
jakichkolwiek
podstaw do zadania
dolegliwości z tym
związanymi, o tyle
skazanie za
przestępstwo tak
silnych implikacji
już nie rodzi.
Oczywiście wskazuje
na występowanie
wskazanej wyżej
podstawowej
przesłanki
zatrzymania, ale
jednocześnie nie
przesądza, że w
związku z tym
niejako
automatycznie
należało stosować
zatrzymanie i
wyrządzać tym
dolegliwość osobie
nim dotkniętej.
Ponadto i co
najistotniejsze, w
realiach
przedmiotowej
sprawy oczywiste
było, że rozważana
tutaj przesłanka
zatrzymania
występowała, ale
była to jedyna i
absolutnie
niewystarczająca
podstawa
zastosowania
rozważanego tutaj
środka.
Odwoływanie się
zatem do kwestii
ostatecznego
skazania P. P.
było zabiegiem,
który w sprawie

niczego nie zmieniał. Ponadto, wobec wnioskodawcy wcześniej wprowadzie zastosowano postanowieniem z dnia 22 grudnia 2017 r. środek zapobiegawczy w postaci nakazu opuszczenia lokalu, do którego nie chciał później wpuścić żony, ale środek ów został postanowieniem z dnia 29 grudnia 2017 roku uchylony i kwestia prawa do lokalu faktycznie należała do rozstrzygnięcia w postępowaniu innym niż karne. Odwoływanie się zatem apelującego do bliżej niewskazanych zresztą środków zapobiegawczych stosowanych w innej sprawie (o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.) i uniemożliwiania pomimo tego korzystania pokrzywdzonej z mieszkania, było nieporozumieniem. Stanowiło bowiem ewentualnie istotę popełnionego przestępstwa, a to mieściło się w ogólnej przesłance zatrzymania, której występowania nikt nie negował. Być

może apelujący w ten sposób starał się wykazać, że okoliczności owe wskazywały na słuszność zatrzymania w celu zastosowania ponownie wymienionego wyżej środka zapobiegawczego, ale i takie stanowisko nie wytrzymywało krytyki, o czym dalej.

Od razu zaś w tym miejscu stwierdzić należy, że zatrzymanie wnioskodawcy w dniach 31 stycznia – 1 lutego 2019 r. nastąpiło z oczywistym wręcz naruszeniem przepisów rozdziału 27 Kodeksu postępowania karnego, co stwierdził zresztą już Sąd Rejonowy w Gryfinie w postanowieniu z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt VI Kp 12/19. Podstawą bowiem zatrzymania wskazaną w protokole zatrzymania z dnia 31 stycznia 2019 r. był art. 244 § 1 k.p.k. (k. 62). Przepis ów stanowi zaś, że policja ma prawo zatrzymać osobę podejrzaną, jeżeli istnieje uzasadnione

przypuszczenie, że
popelniła ona
przestępstwo, a
zachodzi obawa
ucieczki lub ukrycia
się tej osoby
albo zatarcia śladów
przestępstwa bądź
też nie można ustalić
jej tożsamości albo
istnieją przesłanki
do przeprowadzenia
przeciwko tej osobie
postępowania w
trybie
przyspieszonym.
Tymczasem, jak to
wyżej stwierdzono,
w świetle
ostatecznego
rozstrzygnięcia w
sprawie (wyrok
Sądu Rejonowego w
Gryfinie z dnia 4
lutego 2020 r., sygn.
akt II K 184/19 –
k. 31) w przypadku
wnioskodawcy
wystąpiła tylko
pierwsza z owych
przesłanek, a to
uzasadnione
przypuszczenie
popelnienia
przestępstwa.
Pozostałe zaś
przesłanki nie
występowały i to
w sposób wręcz
oczywisty.
Wnioskodawca
bowiem, co niestety
apelujący zupełnie
pomiął, wręcz
bezwzględnie
stosował się do
orzekanych wobec
niego środków
zapobiegawczych.
Nawet jego postawa

w dniu zatrzymania,
a związana z
niewpuszczeniem
żony do lokalu,
wynikała po części
z obawy naruszenia
zakazu zbliżania
się do niej w
związku ze środkiem
zapobiegawczym
zastosowanym w
innej sprawie. Już
zatem ten fakt
wskazywał, że w
przypadku P. P.
nie było obaw co
do jego postawy w
toku postępowania,
oczywiście oceniając
sprawę z
perspektywy
pozostałych
przesłanek
zatrzymania
wskazanych w art.
244 k.p.k. Na
pewno bowiem nie
występowała obawa
ucieczki lub ukrycia
się zatrzymanego,
skoro całe zajście
związane było
przecież z tym, że
chciał on w znanym
policji miejscu dalej
przebywać. Nie
występowała też
obawa zatarcia
śladów
przestępstwa, bo
te były oczywiste.
Także tożsamość
wnioskodawcy była
dokładnie znana
policji, zresztą ten
jej nie ukrywał,
wreszcie nie
występowały
podstawy do
przeprowadzenia

postępowania w trybie przyśpieszonym. Żadna zatem z pozostałych wymienionych w art. 244 § 1 k.p.k. przesłanek nie występowała. Co więcej, w protokole zatrzymania wnioskodawcy wskazano, że jego podstawą, poza podejrzeniem popełnienia przestępstwa jest stosowanie bez przez wnioskodawcę gróźb karalnych i uniemożliwienie wejścia pokrzywdzonej do mieszkania oraz „obawa nakłaniania świadków do składania fałszywych zeznań”. Tymczasem w sprawie, co potwierdziło późniejsze skazanie, nie stosowano gróźb karalnych, a kwestia obawy nakłaniania świadków do składania fałszywych zeznań, nie tylko nie miała miejsca, ale jeszcze w ogóle nie należy do przesłanek zatrzymania wymienionych w art. 244 § 1 k.p.k. Odwoływanie się zatem przez apelującego do tego, że wnioskodawca nie chciał wpuścić

pokrzywdzonej do domu i został za to skazany, nie miała faktycznie większego znaczenia, bo sam fakt popełnienia przestępstwa, to za mało aby stosować zatrzymanie.

Jednocześnie zauważyć należy, wprawdzie wskazane wyżej okoliczności w dużej mierze służą ocenie legalności zatrzymania, ale podlegają skalowaniu i w sytuacji gdy w sposób tak oczywisty brak było jakichkolwiek podstaw do zatrzymania P. P., oczywiście z perspektywy treści art. 244 k.p.k., to niewątpliwie stanowiły one element wskazujący na niewątpliwą niesłuszność rozważanej tutaj czynności.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie argument wskazujący na, jak to określono „sekwencję” zdarzeń i fakt ostatecznego zastosowania wobec wnioskodawcy środka zapobiegawczego, co w ocenie apelującego miało wskazywać na

to, że zatrzymanie służyło temu właśnie celowi. Zauważyć bowiem należy, że wprawdzie treść art. 247 k.p.k. wskazuje na możliwość zatrzymania w celu zastosowania środka zapobiegawczego, ale warunkiem dokonania tej czynności jest wydanie przez prokuratora zarządzenia o zatrzymaniu. Tymczasem w zeznaniach wnioskodawcy oraz funkcjonariuszy policji pojawiały się wątki wskazujące, czy to na wydanie polecenia zatrzymania przez komendanta, czy to na rozmowę z prokuratorem, ale w aktach sprawy o sygnaturze VI Kp 12/19 znajduje się pismo Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gryfinie, z którego jednoznacznie wynika, że w toku postępowania, w którym miało miejsce zatrzymanie, nie zostało wydane zarządzenie o zatrzymaniu podejrzanego P. P. (k. 24). Oczywiście zatem jest, że podstawą zatrzymania

wnioskodawcy nie była wymieniona w art. 247 k.p.k. potrzeba niezwłocznego zastosowania środka zapobiegawczego bo potrzeba takiej decyzji musiałaby zostać poprzedzona zarządzeniem zatrzymania wnioskodawcy wydanym przez prokuratora, zwłaszcza że to prokurator decyduje o zastosowaniu środka zapobiegawczego (o charakterze wolnościowym). Oczywiście zatem było, że zatrzymanie wnioskodawcy było autonomiczną decyzją policjantów, a więc nie mogło mieć na celu zastosowania środka zapobiegawczego, jak starał się to wykazać apelujący. Zresztą gdyby tak było, to policjanci wskazaliby jako podstawę zatrzymania art. 247 k.p.k. i potrzebę zastosowania środka zapobiegawczego, co jednak nie miało miejsca. Uwzględniając treść art. 434 k.p.k. i wynikające z tego przepisy granice rozpoznania środka odwoławczego, można byłoby na

przedstawionych
wyżej uwagach
poprzestać. Skoro
bowiem apelujący
twierdził, że
późniejsze
zastosowanie środka
zapobiegawczego
wskazywało na cel
zatrzymania, a ten
na pewno taki nie
był, to rozważana
tutaj okoliczność
nie mogła wpłynąć
na uznanie za
błędne stanowiska
Sądu I instancji,
co do niewątpliwie
niesłusznego
zatrzymania P. P..
Pomimo tego dodać
należy, że przepis
art. 247 k.p.k.
przewiduje
zatrzymanie w
sytuacji gdy
zachodzi potrzeba
„niezwłocznego
zastosowania środka
zapobiegawczego”.
Tymczasem
wnioskodawca po
zatrzymaniu
najpierw został
przewieziony na
miejscowy
posterunek, a
następnie w czasie
oczekiwania na
przyjazd obrońcy
został
przetransportowany
do G., gdzie jednak
nie wykonywano
żadnych czynności, a
już na pewno takich,
które zmierzały
do niezwłocznego
zastosowania środka
zapobiegawczego.

Dopiero następnego dnia umożliwiono zatrzymanemu kontakt z obrońcą i go przesłuchano, a następnie zastosowano środek zapobiegawczy.

Oczywiście niezwłoczne zastosowanie środka zapobiegawczego nie oznacza natychmiastowego podjęcia tej decyzji, ale nawet opisana wyżej kolejność zdarzeń wskazuje, że faktycznie zatrzymanie wnioskodawcy służyło jedynie ułatwieniu sobie sytuacji przez policjantów wobec wzajemnych pretensji małżonków do prawa do lokalu i dopiero później postanowiono spór ów rozwiązać poprzez zastosowanie środka zapobiegawczego.

Nie oznacza to jednak, że zatrzymanie było konieczne i to w celu zastosowania środka zapobiegawczego.

Nie sposób przy tym pominąć wyjątkowej sytuacji w jakiej znajdował się wnioskodawca, który z jednej strony bał się złamania zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej,

a z drugiej strony faktycznie nie miał gdzie się wynieść, w lokalu posiadał narzędzia do wykonywania pracy, a ponadto specyficzne i ewidentnie kwestionowane były podstawy prawa pokrzywdzonej do nieruchomości. Odwoływanie się zatem w tak specyficznych okolicznościach do późniejszego zastosowania środka zapobiegawczego jak wskazującego na słuszność zatrzymania i to w sytuacji gdy na pewno taki cel tej czynności nie występował, było niezasadne. Ponadto całą sytuację można było rozwiązać inaczej, a nie dokonywać zatrzymania pokrzywdzonego i to w sytuacji gdy ten od początku negował podstawę takiej decyzji, a i faktycznie takowa nie występowała. Późniejsze zastosowanie środka zapobiegawczego stanowiło zatem efekt uznania, że w ten sposób należy rozwiązać spór pomiędzy małżonkami, ale na pewno do podjęcia

<p>owej czynności nie było konieczne zatrzymywanie pokrzywdzonego i przetrzymywanie go przez noc z utrudnieniem dostępu do obrońcy. Faktycznie bowiem zatrzymany został pozbawiony wolności w sytuacji gdy społeczna szkodliwość jego czynu uznana została jako nieduża, skoro skazany został na niezbyt wysoką grzywnę.</p> <p>Dysproporcja zatem tych faktów, bo w takim sensie do niej odwołał się Sąd I instancji także i pośrednio wskazywała, że wnioskodawca nie powinien ponieść dotkliwych w sumie dolegliwości związanych z zatrzymaniem.</p> <p>Ostatecznie zatem, wbrew wywodom apelującego, zasadnie Sąd I instancji uznał, że zatrzymanie P. P. było niewątpliwie niesłuszne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie żądania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

zadośćuczynienia w całości.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Uwzględnienie wniosku o oddalenie żądania było niemożliwe w sytuacji gdy Sąd I instancji zasadnie ustalił, iż zatrzymanie P. P. w dniach 31 stycznia -1 lutego 2019 r. było niewątpliwie niesłuszne.</p> <p>Jednocześnie apelujący nie kwestionował samej wysokości zasądzonego zadośćuczynienia.</p>			
3.2.	<p>obraży prawa materialnego tj. 481§ k.c. poprzez jego błędną wykładnię i zasądzenie odsetek od dnia złożenia wniosku tj. od dnia 30 stycznia 2020r. podczas gdy odsetki od sumy pieniężnej stanowiącej odszkodowanie za niesłuszne zatrzymanie stanowią wynagrodzenie za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, która jest</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	wymagalna i z tych względów za czas do wydania przez sąd prawomocnego wyroku odsetki nie przysługują			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Nie zasługiwała również na uwzględnienie apelacja prokuratora w tym zakresie, w którym wskazywała na dopuszczenie się przez Sąd I instancji obrazy treści art. 481 k.p.c., aczkolwiek w jej wyniku doszło do korekty zaskarżonego wyroku w zakresie zasądzonych odsetek.</p> <p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że jako niezasadne jawiło się odwołanie się przez apelującego do treści wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 stycznia 2018 r. (sygn. akt II AKa 576/17). Wprawdzie w wyroku tym stwierdzono, że odsetki od sumy pieniężnej stanowiącej odszkodowanie i zadośćuczynienie za</p>				

niesłuszne skazanie lub tymczasowe aresztowanie są wynagrodzeniem za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, która jest już wymagana i dlatego odsetki przysługują od dnia uprawomocnienia się wyroku, co w ocenie apelującego miało stanowić podstawę wniosku, że Sąd I instancji wadliwie zasądził ustawowe odsetki za okres wcześniejszy, ale po pierwsze owo orzeczenie zapadło w innym stanie prawnym, a po drugie odwoływało się do tożsamego stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w nieaktualnej już obecnie uchwale z dnia 10 grudnia 1991 r., I KZP 35/91. Zauważyć bowiem należy, że wyrażone w owych orzeczeniach stanowiska opierały się na założeniu, że w postępowaniu przewidzianym w Rozdziale 50 kodeksu postępowania karnego, Skarb Państwa nie jest stroną takiego postępowania, gdyż występujący w nich prokurator nie występują w

charakterze organu go reprezentującego jako dłużnika. Zgłoszenie wniosku o przyznanie odszkodowania nie jest więc wezwaniem do zapłaty w rozumieniu prawa cywilnego materialnego, ale czynnością procesową inicjującą rozpoznanie sprawy o odszkodowanie i to sprawy rozpoznawanej w ramach postępowania karnego. Automatycznie, ustawodawca wyłączając cywilno-prawny tryb dochodzenia omawianych roszczeń, ukształtował je w ten sposób, że dopiero wykonalne orzeczenie sądu, wydane w postępowaniu przewidzianym w Rozdziale 50 kodeksu postępowania karnego staje się podstawą do wypłaty należności. Orzeczenie wydane w tym postępowaniu staje się natomiast wykonalne dopiero po uprawomocnieniu się i dopiero z tą chwilą można przyjąć, że Skarb Państwa powinien

spełnić świadczenie.
Uznawano zatem,
że z właściwości
zobowiązania
Skarbu Państwa do
wypłaty
odszkodowania i
zadośćuczynienia
przewidzianego w
Rozdziale 50
kodeksu
postępowania
karnego wynika, iż
"terminem
spełnienia
świadczenia" (art.
455 k.c.) jest
uprawomocnienie
się orzeczenia o
zasądzeniu
odszkodowania.

Inna jednak sytuacja
występuje obecnie.
Na skutek bowiem
zmian
wprowadzonych na
mocy ustawy z
dnia 19 lipca
2019 r. o zmianie
ustawy - Kodeks
postępowania
karnego oraz
niektórych innych
ustaw
(Dz.U.2019.1694), z
dniem 5
października 2019 r.
dodano przepis art.
554 § 2a, który
stanowi, że stronami
rozważanego tutaj
postępowania są:
wnioskodawca,
prokurator oraz
Skarb Państwa.
Wraz zatem z tą
zmianą
przedstawione w
wymienionych wyżej

orzeczeniach
stanowisko, jako
oparte na założeniu,
że w postępowaniu
przewidzianym w
Rozdziale 50
kodeksu
postępowania
karnego, Skarb
Państwa nie jest
stroną, straciło
swoją aktualność.
Obecnie bowiem z
mocy prawa Skarb
Państwa jest stroną
takiego
postępowania i jest
reprezentowany
przez podmioty
wymienione w art.
554 § 2b k.p.k.
Jednocześnie, wobec
braku regulacji
kwestii odsetek
w Rozdziale 50
kodeksu
postępowania
karnego, w oparciu
o regułę odsyłającą
należało stosować
w tym zakresie
przepisu kodeksu
cywilnego. Ten zaś
w przepisie art. 455
stanowi, że jeżeli
termin spełnienia
świadczenia nie jest
oznaczony ani nie
wynika z właściwości
zobowiązania,
świadczenie
powinno być
spełnione
niezwłocznie po
wezwaniu dłużnika
do wykonania.
Ponadto, stosownie
do treści art. 481
§ 1 k.c. jeżeli
dłużnik opóźnia

się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Skoro zatem w realiach przedmiotowej sprawy w dacie wniesienia wniosku o odszkodowanie obowiązywała już treść wymienionego wyżej przepisu art. 554 § 2a k.p.k., skoro Skarb Państwa był reprezentowany przez organ wymieniony w art. 554 § 2b k.p.k. (Komendanta Policji), skoro organowi reprezentującemu Skarb Państwa doręczono odpis wniosku (w dniu 25 maja 2020 r. – k. 144) skoro doręczenie odpisu pozwu (tutaj wniosku) utożsamiane jest powszechnie z wezwaniem do spełnienia świadczenia i skoro Skarb Państwa był zobowiązany w realiach sprawy do zadośćuczynienia

za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie, to stosownie do wymienionych wyżej regulacji, brak spełnienia świadczenia po wezwaniu do jego realizacji, skutkowało uznaniem, że Skarb Państwa opóźnił się ze spełnieniem świadczenia a wobec tego należały się wnioskodawcy odsetki za opóźnienie, z tym, że nie od daty wniesienia wniosku, jak orzekł to Sąd I instancji, a od dnia następnego po wezwaniu do uiszczenia świadczenia. Od tego bowiem momentu Skarb Państwa wiedział o swoim zobowiązaniu i od tego dnia winien je spełnić, a skoro tego nie uczynił to pozostawał w zwłoce w tym zakresie. Wbrew zatem wywodom apelacji, należało w sprawie zasądzić odsetki za opóźnienie, nie od daty uprawomocnienia się orzeczenia, ale od dnia następnego po doręczeniu odpisu wniosku. Jedynie zatem w tym ostatnim zakresie

skorygowano zaskarżony wyrok.			
Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie żądania zadośćuczynienia w całości	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek jawił się jako niezrozumiały. Skoro bowiem prokurator wskazywał na wadliwe ustalenie przez Sąd I instancji, że zatrzymanie P. P. było niewątpliwie niesłuszne, to zbędne było stawianie zarzutu obrazy przepisów w zakresie zasądzonych odsetek i domaganie się oddalenia żądania z tego ostatniego powodu. Rozważany tutaj zarzut winien zostać postawiony jako zarzut alternatywny, ale w takiej sytuacji należało postulować, też alternatywnie, zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie			

<p>samych ustawowych odsetek.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt III Ko 61/20 w części, w której zasądzono na rzecz wnioskodawcy P. P. kwotę 2000 zł tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniach 31 stycznia -1 lutego 2019 r. i</p>		

oddalono wniosek w pozostałym zakresie.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Patrz punkt 3.1. w sprawie nie wystąpiły również bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w art. 439 § 1 k.p.k.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt III Ko 61/20 w zakresie jakim zasądzono ustawowe odsetki od dnia 30 stycznia 2020 r.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Patrz punkt 3.2	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt III	Stwierdzono, że stosownie do treści art. 554 § 4 k.p.k. postępowanie o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie jest wolne od kosztów sądowych. Ponadto wnioskodawca nie żądał zwrotu i nie wykazał wydatków, które ewentualnie poniósł w postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		
SSA Janusz Jaromin SSA Andrzej Wiśniewski SSA Maciej Żelazowski		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokuratura Okręgowa w Szczecinie		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt III Ko 61/20 na mocy, którego zasądzone na rzecz wnioskodawcy P. P. kwotę 2000 zł tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniach 31 stycznia-1 lutego 2019 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 stycznia 2020 r. i oddalono wnioski w pozostałym zakresie.</p> <p>Zakwestionowano ustalenie, że zatrzymanie wnioskodawcy było niewątpliwie niesłuszne, jak również zasądzenie odsetek za czas przed uprawomocnieniem się wyroku.</p>		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana